

ALBATROS

Ivona Březinová

Bleděmodrá
kafkárna

ALBATROS

?!K

.....
Ivona Březinová

**Bleděmodrá
kafkárna**

A l b a t r o s

© Ivona Březinová, 2013

ISBN 978-80-00-03292-4

1.

Když jsem se dneska ráno probudil z šílených snů, zjistil jsem, že jsem se proměnil v opici. Paže a nohy jsem měl pokryté hustou tmavou srstí, a jak jsem si rukama s nápadně úzkými dlaněmi promnul obličej, nahmatal jsem zarostlou tvář s placatým nosem a s široce vyceněnými zuby v mohutné čelisti.

V první chvíli mě napadlo, že vlastně ani nemusím být opice, jen jsem se s opicí prostě probudil. A to pořádnou. Včerejší večer zřejmě musel stát za to. Jenže v druhé chvíli mi došlo, že už rok nechlastám. Zmateně jsem se podrbal na hnědém, mírně vypouklém bříše, z něhož sklouzávala přikrývka a které si o podobnosti s mým propadlým lavorem mohlo nechat leda zdát. Co se to se mnou stalo?

Obrátil jsem hlavu k oknu. Bylo na obvyklém místě. Kapky deště dopadaly na okenní plech. Chtěl jsem vstát, ale z nějakého důvodu to nešlo. Ležel jsem na zádech a bezmocně mlel chlupatýma, vzhledem k ostatnímu tělu žalostně krátkýma nohama bez možnosti obrátit se na bok. A právě to mě uklidnilo. Vzpomněl jsem si, že o něčem podobném už jsem četl...

„Hele, není to Aleš?“ dloubla Fany do Simči, když stály na rohu Dušní a Věžeňské ulice.

„Kterej Aleš? Ukaž, kde?“

„Rostův brácha, přece. Tam u tý sochy.“

„Jo, Aleš,“ plácla se Simča do čela a honem si urovnávala blondatou ofinu, jako by při náhlém hnutí mysli mohl její dokonalý účes přijít k újmě. „Co tam dělá? Nepřipadá ti, že se chová nějak divně?“ nespouštěla oči ze známého, kterého už poměrně dlouho neviděla.

„Ježiš, co by dělal, třeba potřebuje na záchod,“ mávla Fany rukou. „To víš kluci, ti se s tím nepárou. Zaběhnou do keříků za pomník a je to.“

„Fuj,“ pronesla Simona s viditelným despektem.

„Nono, slečinko, snad už to sbírám,“ ozvalo se vedle ní.

„Co?“

„Vy jste ještě na chodníku neviděla psí exkrement?“

„Myslí hovínko,“ dloubala Fany pobaveně do nic nechápající Simči.

Šedovlasá paní vedle nich se trochu namáhavě sehnula a rukou v igelitové rukavici sebrala psí výkal a vložila jej do sáčku.

„I psi potřebují na záchod. Nemusíte se hned ofrňovat, vid', Ámosi,“ pronesla paní a v doprovodu bígla, který ještě trochu rozhrabal okraj unaveného trávníku, odkráčela pryč.

„Co to bylo?“ nechápala Simča.

„Myslela, že to tvoje *fuj* patřilo mému Ámosovi,“ uchechtla se Fany.

„Hele, Aleš už tam není. Pokud fakt nečurá v křoví za pomníkem.“

Kamarádky přešly ulici a společně zamířily k soše krácejícího muže, tedy spíš jakéhosi prázdného obleku bez těla, jemuž na ramenou seděla další mužská postava s kloboukem na hlavě. Fany se rozhlížela na všechny strany. Simča rovnou nahlédla za pomník, pak se naklonila přes ozdobné zábradlí lemující zídku za sochou a podívala se dolů na travnatou plochu, jejíž terén byl vůči chodníku značně snížený, a těsně u zídky tudíž skrytý očím kolemjdoucích.

„Aleši! Co tady...“

„Nechod' sem!“

„Promiň, já jen...“

„Jdi pryč a dělej jakoby nic,“ přikázal jí důrazně.

„Padáme odsud!“ zasyčela pobledlá Simča na Fany, sotva se odvrátila od zábradlí. „Tady to za chvíli vybouchne!“

„Co?“ nechápala nakrátko ostříhaná černovláska, ale když v kamarádčiných očích spatřila opravdový úlek, nechala se odtáhnout pryč.

„Ten cvok tam instaluje bombu,“ jektala Simona udýchaně, když se o pár ulic dál konečně svalily na lavičku.

„Aleš? Jak to víš? Proč by to dělal?“ vytřeštila Fany oči.

„Copak vím? Ale vůbec se mu nelíbilo, že jsem ho načapala. A v ruce držel takovou malou plechovou krabičku. Musíme zavolat policii. Ještě tam opravdu něco bouchne a někoho to zabije!“

„Já nevím. Přece ho neudáme, jde o Rostova bráchu,“ namítla Fany nespokojeným hlasem. „A třeba je to celé hloupost.“

„Ale co když je vážně terorista?“ nedala se Simča.

„Víš co? Já brnknu ostatním,“ zbavovala se Fany odpovědnosti.

„Dobře. Volej. Možná mám nápad, jak z toho.“

„Proč tíšňový volání, Fany, tolik se ti stýskalo?“ dobíral si Kat svou milou. „Musel jsem zdrhnout z přednášky. A hele, tamhle se řítí i Manu.“

„Já letím jako tryskomet!“ hlásil bodrý Venezuelan Manuel už z dálky. „Hned jsem u tebe, Simonko. Kde je ta moje překrásná holka?“

„Tam,“ ukázala Fany rukou. „Vysvětluje lidem na druhém chodníku, že je tenhle prostor uzavřený, protože tu bude natáčet zahraniční filmový štáb.“

„To jako fakt?“

„Ne,“ přiznala Fany. „Je to horší.“

Nikol s Rostou právě přibíhali z druhé strany.

„Co se děje?“ nemohla zrzka popadnout dech. „Použili jste kód alfa a my kvůli vám přerušili točení na Kampě, ačkoliv bylo naprosto úžasný světlo. Tak o co jde?“

„Máš kameru u sebe, doufám?“ ujíšťovala se Simča, která se k nim právě připojila. „Budeš hrát hlavní roli. Jde o to, že musíme uzavřít plácek okolo té divný sochy vedle Španělský synagogy.“

„To je pomník Franze Kafky,“ poznamenal Rosta.

„Je mi ukradený, čím je to pomník,“ ozval se našťavaně Kat. „Může mi někdo vysvětlit...“

„Rostó, tvůj brácha...“

„Aleš?“

„Jasně že Aleš. Máš snad ještě jiného bratra?“ osopila se na něj Simona.

„Ne. Teda pokud vím. Co je s Alešem?“

„Vypadá to, že před chvílí dával k zídce za pomníkem nějakou výbušninu. Asi,“ poslední slovo už křikla Simča do právě nastalé vřavy.

„Zbláznila ses?“

„Co mají tyhle blbosti znamenat?“

„Blondatí ti mozek, Simonko!“

„Michale, nechoď tam. Míšo!“ žadonila Fany a věšela se Katovi na ruku. „Co když něco vážně bouchne!“

„Nešil, prosím tě. Jen to trochu omrkneme.“

„Kdybych uměl, Simonko, tak si půlku mého prachu, v kteréj se obrátím, schovej do hrnečku a půlku pošli rodičům do Caracasu, abych byl taky trochu doma za možem,“ šklebil se Manuel truchlivě.

„Lidi, neblázněte, přece znám bráchu,“ snažil se Rosta uklidnit situaci.

Holky se už ale ujaly rolí asistentek fiktivního filmového štábu a zdárně odkláněly chodce nejen od sochy, ale i od Španělské synagogy a kostela svatého Ducha.

„Copak se to tu děje?“ oslovil náhle Simču jeden z dvojice městských strážníků, kteří se jim zničehonic vynořili za zády.

„Film... se tu děje. Teda bude se dít,“ blekotala Simona. „A taky je tam bomba.“

Nikol neodolala a zabrala policistův obličej v patřičném detailu. K jejímu zklamání nehnul po informaci o bombě ani brvou.

„Tak, mládeži, seberte si svoje saky paky a ať už jste pryč, ano? Na takovéhle happeningy nejsme v centru Prahy zvědaví. Jo, kdyby šlo o předem nahlášenou akci... ale takhle si běžte ten svůj film točit někam jinam. To platí i pro vás, pánové,“ houkl na kluky, lezoucí na trávě za zídkou po čtyřech.

„Ale... co když to bouchne?“ zablekotala Fany a očima zabloudila ke Katovi, jestli je jeho tělo pořád ještě pohromadě.

„Radši jdeme,“ sykl na ni Kat. „Bylo málo času, ale nic jsme tam dole nenašli. Teda popravdě jsme našli hovno. Psí,“ dodal našťvaně.

„Právě stojíme před domem U Kamenného zvonu, v němž se nám dochovala památka nádherné gotické architektury. Stavba pochází ze 13. století a patří k nejstarším budovám v Praze. Původně prý sloužila jako rezidence královny Elišky Přemyslovny a jejího syna Václava, později byl známý jako Karel IV. Dnes tyto prostory využívá Galerie hlavního města Prahy,“ deklamoval Rošťa o několik dní později svůj průvodcovský výklad týkající se stavebních památek Staroměstského náměstí. „A nyní pokročíme k sousední rokokové budově, což je palác Golz-Kinských.“

Rošťa zvedl ruku s praporekem, aby ho turisté následovali, a vstoupil do širokého průjezdu. Vzápětí se překvapeně zastavil. U pravé zdi, přímo pod bronzovou pamětní deskou upomínající na existenci slavného obchodu, spatřil klečící postavu, jak něco horečně kutí na zemi. Rošťa si nebyl jistý, proto popošel blíž a na okamžik zalpal po dechu.

„Brácho? Co tady blbneš?“

„No, tys mi tu ještě chyběl. Ty a ti tvoji platicí nohsledi...“

Kvapně popadl věci rozložené u nohou a zmizel.

„Aleši...“

Rošťa se sehnul pro malý předmět, který zůstal ležet na zemi v přítmi průjezdu. Byla to špulka černé nitě. Neměl čas ji podrobně zkoumat. Vložil ji do kapsy a snažil se nemyslet na to, co tu Aleš mohl dělat. Musel se teď věnovat turistům za zády. Platicím nohsledům, jak je nazval Aleš. Jenže peníze za průvodcovské brigády se Rošťovi během studia ohromně hodily, tak co?

„Popojděte prosím dál do průjezdu. Ano, děkuji. Původně v těchto místech stávaly dvě starší budovy. Zbytky románského domu se v podzemí uchovaly dodnes. Současný palác dal v 18. století postavit hrabě Golz, po jeho smrti se budova dostala do majetku hrabat Kinských...“

„Můžu?“ zaklepal večer Rosta na dveře Alešova pokoje.

„Hm.“

„Hele, brácho,“ spustil Rosta odhodlaně, „minule, když jsem se tě ptal, co jsi dělal u sochy v Dušní ulici, tak jsi mě odbyl, že je to jen taková hra. Dobře. Uznal jsem, že Simča je plašan a že nás všechny zblbl. Ale dneska, když jsem tě viděl v tom průjezdu na Staromáku, ses choval taky divně. Takže se tě na rovinu ptám: Děje se něco?“

„Ne.“

„Vážně ne? Fakt v něčem nelítáš?“

„Ne. Aspoň ne tak, jak si myslíš,“ prohodil Aleš.

„Bráško, prožili jsme toho spolu už docela dost. Vlastně jsi to byl vždycky ty, kdo mě tahal z bryndy. S Nikol tenkrát na Ještědu. A pak když jsem přijel z Dublinu a vytasil jsem se s Justinem. To bylo hodně těžký, a ty jsi vždycky stál za mnou.“

„No, aby ne,“ usmál se Aleš.

„Ani nevím, jestli jsem ti pokaždý dost poděkoval...“

„Ale jo.“

„Jenže chci, abys věděl, že i já ti pomůžu, kdybys potřeboval.“

„Děkuji ti, Jiříku, zes mě z té pavučiny vysvobodil,“ zaskřehotal Aleš.

„Až budeš potřebovat, zavolej, taky ti pomohu. Bzzzz,“ šaškoval pitvorně.

„Komediante,“ ucedil se smíchem Rosta, popadl ze stolku knihu a plácl jí Aleše po hlavě.

„Ne, Kafkou ne,“ pištěl Aleš. „To je moc těžký čtení.“

„Co to, že ses pustil do Kafky?“ podivil se Rosta a otevřel knihu na první stránce.

*Když se Řehoř Samsa jednou ráno probudil z nepokojných snů, shledal, že se v posteli proměnil v jakýsi nestvůrný hmyz. Ležel na hřbetě tvrdém jak pancíř, a když trochu nadzvedl hlavu, uviděl své vyklenuté hnědé břicho rozdělené obloukovitými výztuhami, na jehož vrcholu se sotva ještě držela příkrývka a taktak že úplně nesklouzla dolů. Jeho čtené, vzhledem k ostatnímu objemu žalostně tenké nohy se mu bezmocně komíhaly před očima. Co se to se mnou stalo?
(Proměna)*

2.

„Fany?“ vydechla Simona dramaticky do telefonu. „Nutně potřebuju právníka.“

„Copak? Svedla jsi nezletilého Micky Mouse?“ zavtipkovala kamarádka obratem.

Simoniny často dost šílené herecké etudy, které teď, před druhým kolem talentových zkoušek na Vyšší odbornou školu hereckou neustále omílala, už ji nechávaly klidnou. Simča ji jimi totiž bombardovala téměř denně.

„Nebo ne, počkej, už vím!“ plácla se Fany do čela. „Šlápla jsi soudčíný kočce na ocas a ona z toho koktá!“

„Nežvaň hlouposti,“ křikla Simona do mobilu a hlas se jí vzápětí zlomil. „Jde o Manuela.“

„Jo tak! Přistihl tě s milencem a propíchl ho vidličkou, kterou se právě chystal zblajznout řízek,“ usoudila Fany stále ještě v dobré náladě.

„Fany! Tohle je fakt vážný. Vrátil se už Tobin z Dublinu?“

„Tobiáš? Ještě ne,“ zarazila se Fany, když konečně v kamarádčině hlasu postřehla nefalšovaný hysterický podtón. „Co se stalo?“

„Já vlastně úplně nevím,“ škytla Simona. „Manuel říká, že o nic nejde, ale... nemohla bys přijít?“

„Jasně. Brnknu Nikol a za chvíli jsme tam.“

„Jak se to mohlo stát?“ vzlykala Simča Manuelovi zoufale na rameni. „To tě teď jako zavřou?“

„Nezavřou,“ snažil se ji Manuel uklidnit. „To se přece musí vysvětlit, takovýhle zmatkování.“

„A co budeme dělat?“

„Ty se budeš pěkně šprtat na maturitu, protože já žekl, že svatba bude po maturitě...“

„No, vidíš,“ ozvala se Fany chlácholivě. „Bude svatba.“

„Jo,“ kývla i Nikol a na stvrzení té zvěsti práskla žvýkačkovou bublinu, div jí samotné nepraskly bubínky.

„A co když žádná svatba nebude? Co když tě vyhostěj!“ kvílela Simona jako pominutá a dál visela Manuelovi na krku.

„Nevyhostěj. Ten dopis z cizinecký policie jen upozorňuje na nesrovnalosti, který se objevily, když jsem začal zjišťovat, co je potřeba udělat, abych se jako občan Venezuely mohl oženit s občankou Český republiky,“ pokrčil Manuel rameny.

„Tak já na tu policii půjdu s tebou,“ vztyčila Simča bojovně hlavu. „Aby viděli, že nejde o žádněj fingovanej sňatek, ale o skutečnou svatbu z lásky.“

„Na to zapomeň, Simonko,“ odrazoval ji Manuel. „Na lítání po úřadech vážně nemáš čas. Víím, co žíkám. Už jsem to zažil, když jsem kdysi žádal o dlouhodobý vízum. A pak znovu, když jsem žádal o povolení k dlouhodobýmu pobytu. A pak...“

„Ale já tě nedám,“ objala ho Simona pevně.

„Ty neměj strach. Já sám sebe taky nedám.“

„Kdyby se aspoň Tobiáš už vrátil z Dublinu,“ lamentovala Simona.

„Hm, nevím,“ zakroutila Fany pochybovačně hlavou. „Brácha je zatím jen bakalář, nejsem si jistá, že by vám byl něco platný.“

„Studoval teď rok mezinárodní právo, tak by nám mohl pomoct, ne? Kdo se v těch paragrafech má vyznat?“ odhodila Simona znechuceně dopis s hlavičkou cizinecké policie na stůl. „Fakt nevíš, kdy se vrátí?“

„Psal, že mu chybí ještě dvě zkoušky. A pak chce vzít bágla a udělat si na pár týdnů pořádnou irskou poznávačku,“ přiznala Fany.

„Tak to je v háji,“ hlesla Simona přiškrceným hlasem. „Žádnýho jinýho právníka ani skoroprávníka neznám.“

„Ale znáš,“ ozvala se Nikol. „Teda, jak na tom je se znalostí paragrafů, nevím. Možná hůř než Tobiáš. Nejsem si totiž jistá, jestli se studiem práv nese knul.“

„A kdo to je?“

„Přece Aleš, Rostův brácha.“

„Ten mi nesmí na oči!“ rozzuřila se Simona. „Nabulíkoval mi, že je za pomníkem bomba. A já jsem pak vypadala jako idiotka.“

„Jak chceš,“ práskla Nikol bublinu. „Hlavně že to máš na koho svést.“

„Počkej, Aleš studuje práva?“ podivila se Fany.

„Tos nevěděla? Každopádně se můžeme Rosti zeptat, ne? Třeba

by nám jeho brácha aspoň někoho doporučil," usoudila Nikol, vyplivla žvýkačku a vylovila v mobilu Rostovo číslo.

„Ježišmarjá, to jste museli přijít rovnou všichni?“ zavyl Aleš zoufale, když se mu celá parta navezla do pokoje.

„Hele, kámo, neber to jako vydírání!“ ucedil Kat, „ale nemáš pocit, že nám něco dlužíš?“

„A to jako co?“

„Dodneška jsme od tebe neslyšeli rozumný vysvětlení, cos dělal u té Kafkovy sochy a čím jsi pobláznil Simonu, že tě považovala za teroristu.“

„Já myslím, že při Simonině bujný fantazii se člověk ani nemusí snažit, aby ho považovala nejen za teroristu, ale třeba i za Mickey Mouse,“ rozesmál se Aleš.

„Proč za Mickey Mouse? Co dneska všichni máte s tím Mickey Mousem?“ čertila se Simona. „Já navíc disneyovské postavičky bytostně nesnáším. Mají nepřírozený herecký projev. Přehrávají. A často pištějí,“ dodala znalecky.

„Jestli potřebuješ znát můj názor na kvalitu hlasové složky kreslených filmů, tak nemůžu sloužit,“ utnul ji Aleš.

„Klídek, lidi,“ vložil se do hovoru Rosta. „Ukaž bráchovi ten dopis, Manueli. Ať se bavíme k věci.“

„Hm...“ zahloubal se Aleš do lejstra.

Povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky se uděluje... o prodloužení je nutno požádat nejpozději 14 dní před skončením platnosti povolení k dlouhodobému pobytu... při skončení účelu pobytu policie povolení zruší...

„Jaký byl stanovený účel pobytu?“ podíval se Aleš na Manuela.

„Nejdřív podnikání. Soukromé vyučování španělštiny. Ale když jsem nastoupil na vysokou školu, tak jsem to změnil.“

„To byla blbost,“ ucedil Aleš. „Mohl jsi nechat oba důvody.“

„Já nejdřív myslel, že dostanu statut mezinárodního studenta, který získal stipendium na základě mezivládních smluv. Jenže to pak nepadlo,“ přiznal Manuel.

„Dobře. Ale na vysokou jsi nastoupil, studium jako účel pobytu bylo naplněno,“ ujasňoval si Aleš.

„Jo. Jenže pak...“

„Pak co?“

„Pak... no pak...“ ošíval se Manuel.

„Krucí, tak to vybal.“

„No, prostě jsem za minulý semestr nezaplatil školný,“ vysoukal ze sebe nerad Manuel s očima zapíchnutýma do plovoucí podlahy.

Nejradši by v tu chvíli odplaval sám. Někam na pustý ostrov. Taková ostuda. Všichni teď vědí, že je švarc, nebo jak se to tu říká. Švarc, nebo švorc? Spíš asi švorc. Hrůza, ta čeština. I po čtyřech letech.

„A škola to hned nahlásila cizinecký policii?“ přerušil Kat Manuelo vy chmurné úvahy. „To jsou ale mrchy!“

Pokud policie zruší platnost dlouhodobého víza či povolení k dlouhodobému pobytu, může proti tomu cizinec podat správní žalobu k soudu. Pokud současně s touto žalobou podá i návrh na přiznání odkladného účinku napadeného správního rozhodnutí, má dle paragrafu 33/1/d nárok na udělení víza za účelem strpení.

„Strpení, chlape, něco vymyslíme,“ mnul si Aleš čelo. „Nejdřív ze všeho musíš doplatit školný.“

„Jenže z čeho. Mám na účtu průjem,“ hlesl Manuel.

„Myslíš průvan,“ opravila ho Nikol lakonicky.

„Asi jo,“ kývl. „Ale průjem mi připadá výstižnější.“

„Manu! Proč jsi mi neřekl, že nemáš peníze,“ pohlédla na něj Simona vyčítavě a vzápětí se popadla za hlavu. „Vždyť ty jsi mi platil zpáteční letenku do Dublinu i školný v irský jazykovce! On mi to všechno platil!“ obrátila se s výrazem naprostého zděšení na ostatní, jako by tomu nemohla uvěřit. „Proč to udělal? Proč jsi to udělal?“

„Proč asi? Muž má svoji ženu uživit,“ zamumlal Manuel.

„Ty jsi ale blázeň! Blázeň střelenej! A když tě teď deportují ze země, tak z toho budu mít co? No, řekni! Vždyť tě sem taky už nikdy nemusej pustit. Sám jsi říkal, jak bylo těžký dostat ve Venezuele vízum.“

„Neboj, dobře to dopadne.“

„To si piš, že to dobře dopadne,“ pohodila Simča hlavou. „Protože jestli ne, tak já balím. Slyšíte, holky? Jestli Manuela vyhostěj, já pojedu s ním, a basta!“

„Taky bys kvůli mně emigrovala na druhéj konec světa?“ zeptal se Kat Fany, když ji večer doprovázel domů.

„Záleží na tom, kam by to bylo,“ zatvářila se Fany důležitě. „Nesměla by tam být moc velká zima, ale ani takový tropický vlhký horko. Ne moc častý lijáky, žádný hurikány ani tornáda. Taky seizmická aktivita by se mi nelíbila. A sopky už teprve ne.“

„Koukám zlatá česká kotlina, co? Když sem tam odhlédneme od povodní a nějakého sesuvu půdy nebo vichřice na hřebenech hor,

žijeme v naprosto bezpečném území. Praotec byl geniální, i když kousek moře by se teda hodil," chechtal se Kat. „Máš štěstí, Fanuško, že jsem Čech jako poleno a na naši krajinu oplývající mlékem a strdím nedám dopustit. Ale svět bych jednou procestoval rád. S tebou," zvažněl Kat. „Pojedeš? V dobrém i zlém, v nemoci i ve zdraví..."

„To zní jako nabídka na svatební cestu, s tou ještě počkáme," culila se Fany. „Ale myslím, že to pak s tebou risknu. Vezmeš mě za ruku a v druhý budeš třímat meč. Já si budu všechno, co zažijeme, zapisovat a potom vydám knihu. Nikol ji zfilmuje a..."

„A Simča bude hrát hlavní roli. Ty vaše společný plány už znám," smál se Kat. „Tak domluveno," zašeptal Fany do vlasů a zatáhl ji mimo světlo pouliční lampy, aby je při líbání nic nerušilo. „Jen veškerý cestování musíme zatím odložit. Moje současné úspory padnou na Manuelovo školný," zamumlal už do Faniných rtů.

„Myslíš, že to půjde spravit?" zeptal se Rošťa Aleše, když všichni odešli. „Opravdu mu nehrozí vyhoštění?"

„To hrozí vždycky, když cizinecký policii nesedí údaje v políčkách. Ale tady se to naštěstí chytlo včas. Asi díky tomu dotazu ohledně svatby. To Manuela patrně zachrání. Jen ho čeká pěkný kolečko po úřadech. A hlavně rychle zaplatit školný."

„To dáme. Nenecháme ho ve štychu. Já jsem ani netušil, že Manuel za školu platí. On se vůbec o škole nikdy moc nezmiňoval. Jen jednou jsme se o tom bavili, že doma v Caracasu studoval firemní management nebo management obchodu nebo tak něco. Pak přerušil a vyjel na cesty. Původně si chtěl jen udělat tříměsíční cestu po Evropě a vrátit se do Venezuely. Jenže to by nesměl narazit na plavovlasou Simonku s provokativními očima a ještě provokativnějším hrudníkem."

„Já myslel, že tebe tyhle věci nevzrušují. Teda už nevzrušují," opravil se Aleš. „Nebo zase jo?" pohlédl tázavě na mladšího bratra.

„Ne. A Nikol je volná, jestli chceš vědět tohle," řekl Rošťa bez obalu.

„Ale já... na tohle jsem se přece neptal," zrudl Aleš.

„Vím, že se ti Nikol vždycky líbila," pokrčil Rošťa rameny. „Už když jsme spolu chodili. To je sice pryč, ale teď je to moje nejlepší kamarádka, takže bacha. Nikol není na hraní."

„Nevím, kdo víc si s ní zahrával," konstatoval Aleš suše. „Krutější hru, než jsi předvedl ty, si ani nedovedu představit."

„Nevíš, o čem mluvíš," odsekl Rošťa. „Když se objevil Justin, s Nikol už jsme byli od sebe. A i tak to se mnou strašně zamávalo. Netušíš, jaký to je, po něčem strašně toužit a zároveň se toho strašně bát."

„Možná by ses divil, brácho,“ ucedil Aleš na půl úst. „Možná by ses hodně divil.“

Vzpomínám si na první noc. Bydleli jsme tenkrát v Celetné ulici, naproti byl obchod s konfekcí, ve dveřích stála vždycky prodavačka, nahoře jsem přecházel já, něco přes dvacet, chodil jsem bez ustání v pokoji sem a tam, zaměstnán tím, že jsem se s vypětím nervů učil věci pro mě nemyslitelné na první státní zkoušku. Bylo to v létě, bylo tenkrát asi velmi horko, bylo to docela nesnesitelné, u okna jsem se vždycky zastavil, drmolil protivné věty římského práva, konečně jsme se dorozuměli posunky. Večer v 8 hodin jsem pro ni měl přijít, ale když jsem sešel dolů, byl tam už jiný, to však na věci mnoho neměnilo, měl jsem strach před celým světem, tedy také před tím mužem; nebýt ho tam, byl bych před ním měl strach také. Děvče se sice do něho zavěsilo, ale naznačilo mi posunky, že mám jít za nimi. Tak jsme došli na Střelecký ostrov, pili tam pivo, já u vedlejšího stolu, šli potom, já za nimi, pomalu k bytu toho děvčete někam k Masnému trhu, tam se muž rozloučil, děvče vběhlo do domu, čekal jsem chvílku, až zase vyšla ke mně ven, a pak jsme šli do jednoho hotelu na Malé Straně. To všechno už před hotelem bylo rozkošné, vzrušující a odpuzující, v hotelu to nebylo jiné. A když jsem potom k ránu, bylo ještě pořád horko a krásně, šli domů přes Karlův most, byl jsem sice šťasten, ale toto štěstí záleželo jen v tom, že jsem měl konečně pokoj od věčně lamentujícího těla, především ale záleželo štěstí v tom, že to celé nebylo ještě odpudivější, ještě špinavější.

(Dopis Mileně z 9. 8. 1920)

3.

„Je tady Aleš Stuchlík? Měl by tu mít seminář. Znáte ho? Potřebuju s ním nutně mluvit,“ dožadovala se Simča pozornosti studentů postávajících u vchodu do jedné z poslucháren právnické fakulty.

„Myslíš Kafku?“

„Myslím Aleše Stuchlíka.“

„Takže Kafku,“ přikývl nazrzlý mladík a houkl do davu: „Je tu Kafka, lidi?“

„Tamhle jde,“ upozornila brýlatá studentka zrzouna na vysokou postavu kymácející se chodbou k posluchárně.

„No vidíš, krásko, máš ho tu jako na dlani. Jen by mě zajímalo, kde k tobě zrovna on přišel.“

Simča nechala jeho poznámku bez odezvy a rozběhla se vstříc Alešovi.

„No, to je dost! Nebereš mobil. Manuel chce znovu zažádat o povolení k podnikání. Kdyby to náhodou nevyšlo s tou školou, víš...“

„Taky tě rád vidím,“ utrousil Aleš kysele. „Jak jsi mě vypátrala?“

„Přes Faninýho bráchu. Na intranetu přece máte rozpis přednášek. Hele, má Manuel tu žádost podat na krajskou pobočku úřadu práce, nebo někam jinam?“

„Simono, já teď nemůžu. Přejďte s Manuelem večer a probereme to, jo?“

„A budeš doma?“ ujišťovala se.

„Jasně, budu doma.“

„Jsi zlatíčko!“ vrhla se mu Simča kolem krku a vlepila mu nadšenou pusou.

„No, Kafko... já zírám!“ ozvalo se pobaveně z opodál stojícího hloučku a Simona zachytila několik pohledů těkajících mezi jejím hlu-bokým dekoltem a krátkou minisukní.

Měla sto chutí vypláznout na něj jazyk, ale nakonec se rozhodla zachovat dekorum.

„Tak večer!“ prohodila hlasitě k Alešovi a na vysokých podpatcích tmavomodrých lodiček odpulula chodbou pryč.

Ještě slyšela, jak se za ní vzedmula vlna poznámek, ale udržela roli, u schodiště se otočila a koketně zamávala zpět.

„Uslintanci,“ neodpustila si polohlasnou poznámku. „Ale proč Alešovi říkaj Kafka?“

„Proč ti říkaj Kafka?“ vzpomněla si, když večer s Manuelem seděli v Alešově pokoji.

Aleš listoval sborníkem zákonů o přistěhovalectví a Manuel si horlivě zapisoval, jak dál postupovat.

„Slyšíš? Proč ti říkaj Kafka?“ dožadovala se Simona odpovědi.

„Kdo ti říká Kafka?“ strčil právě do dveří hlavu Rošta.

„Ale... ve škole,“ zabručel Aleš neochotně a rychle se snažil odvést řeč jinam.

Simča s Manuelem se soustředili na jeho výklad imigračního práva, ale Rošta bezděčně zajel pohledem ke komínku knih na Alešově nočním stolku. *Proměna, Proces, Zámek, Nezvěstný, Popis jednoho zápasu, Ortel...*

„Tak Kafka,“ zamumlal si pak sám pro sebe a tiše vycouval z pokoje.

„Kluci, večere!“ ozval se matčin hlas a Rošta s tátou se málem srazili ve dveřích do kuchyně.

„Nono, to jste tak hladoví? A kde je Aleš?“

„Já nemám hlad,“ křikl z předsíně. „A musím ještě ven.“

„Určitě zase tuší, že máme karbanátky,“ vzdychla maminka. „Z toho jeho vegetariánství fakt nadšená nejsem.“

„Jaký tušení?“ podivil se otec. „Stačí nasát vůni, která se line celým bytem, a všechno je jasné,“ prohodil a zálibně se zakousl do prvního sousta.

„Eee, já vlastně taky nebudu,“ vyskočil Rošta od stolu. „Zapomněl jsem, že ještě mám něco důležitýho, omlouvám se.“

„Nepřipadá ti, že jsou kluci poslední dobou nějaký divný? Teda hlavně Aleš,“ nakrčila maminka starostlivě čelo, sotva za Rošťou bouchly dveře bytu. „Ani žádnou holku nemá. Jestli nakonec taky přijde s tím, že je gay, tak to už nevydejchám. U jednoho syna se taková věc dá snést. Ale u obou?“

„Prosím tě!“ mávl otec rukou. „Prostě se fláká. Ve všem. Už mohl mít pomalu před promocí, kdyby seděl a makal.“

„Možná jsme ho do těch práv neměli nutit,“ pokrčila maminka rameny. „Já na něm vidím, že ho nebaví.“

„A co ho baví? No, řekni. Ty jeho linoryty, nebo co to věčně rejpá? K čemu to je, prosím tě? To už je opravdu lepší Rostova historie. I když... nechat na sebe padat prach někde v archivu... copak to je nějaká pořádná práce?“

„Tak se nerozčiluj. Aleš ty práva dodělá, uvidíš. Vždyť se snaží.“

„No, jen aby. Podej mi ještě jeden karboš, prosím tě. Já bych nemohl být vegetarián, ani kdyby mě mučili.“

Rosta počkal, až výtah dojel do přízemí. Když dole klaply dveře, mohl vystartovat. Před dům se dostal právě včas, aby zahlédl, za kterým rohem Aleš mizí. Obezřetně se vydal v jeho stopách. Vypadalo to, že brácha míří na metro. Rosta na chvíli zpanikařil, ale podařilo se mu zamíchat se do davu a nastoupit do vedlejšího vagonu. Teď jen nepropást okamžik, kdy Aleš bude vystupovat.

Povedlo se. Na stanici Staroměstská vynesl chumel lidí Aleše mezi prvními. Rosta naopak schválně vyšel jako poslední a zařadil se do fronty na eskalátory, kapuci mikiny staženou do obličej, kdyby se brácha náhodou otočil. Ale nic takového nehrozilo. Aleš v klidu opustil vestibul metra a uvolněně se vydal Kaprovou ulicí směrem k Staroměstskému náměstí. Rosta v bezpečném odstupu za ním.

Bylo zataženo, začalo se rychle šeřit. Na chodnících zůstalo jen pár lidí, opozdilců spěchajících z práce, nebo těch, kteří mířili do některé ze staroměstských hospůdek.

„Excuse me, where is the Old-New Synagogue, please?“ oslovil Rosta jakýsi mladý pár.

Samozřejmě že Rosta věděl, kde je Staronová synagoga. Když provádí cizince po okruhu s názvem Židovská Praha, je to jedno z hlavních stanovišť. Už chtěl těm dvěma podrobně vysvětlit cestu, ale letmý pohled do dálky ho upozornil, že Aleš mu mizí z dohledu. Proto jen zbaběle mávl rukou doleva, zamumlal název Pařížské ulice a dal se do běhu. V poslední chvíli. Aleš totiž náhle zahrnul do Žatecké a pokračoval Platněřskou a ulicí U Radnice na Malé náměstí. Tam viditelně zpomalil. Pod jednou z lamp se zastavil úplně, z kapsy vyndal notýsek, cosi pečlivě zkoumal a loudavě zahrnul doleva k domu U Minuty.

Tenhle dům Rosta znal jako vlastní boty. Sousedil přímo se Staroměstskou radnicí a většina turistů ho obdivovala pro nádhernou sgrafitovou výzdobu. I teď ve tmě byl nasvícen, ale nezdálo se, že by

zdobená fasáda Aleše nějak zajímala. Zběžně se rozhlédl, vytáhl mobil, cosi na něm vyfukal, ale nepřiložil ho k uchu. S očima upřenými do země pomalu zašel do temného podloubí.

Rostovi jeho chování připadalo čím dál podivnější. A to ještě nebylo nic proti tomu, když Aleš náhle znehybněl a mobilem posvítil do tmavého kouta. Nic tam nebylo. Aspoň z dálky se Rostovi zdálo, že výklenek je úplně prázdný. Aleš si ale předřepil a znovu se rozhlédl, tentokrát pozorněji. Rosta v poslední chvíli stáhl hlavu za zed. Moc nechybělo a málem byl prozrazený. Chvilíčku vyčkával a pak opatrně vykoukl.

Aleš klečel mezi odhozenými nedopalky cigaret v zaplivaném koutě podloubí, které páchlo močí nočních opilců. To Rosta moc dobře věděl, proto turisty vodil spíš ulicí, a ne pod oprýskanými oblouky. Ted nevěřícně sledoval, jak jeho bratr vytahuje z kapsy zasouvací nůž a snaží se jím vydloubnout jednu z dlažebních kostek. To nevypadalo dobře. Buď se jeho bratr zbláznil, nebo lítá v něčem, co smrdí daleko víc než tisíckrát pomočený kout historické Prahy.

Aleš už kostku očividně vyloupl a opatrně nadzvedl. Prsty zašátral v důlku, ale zřejmě byl nespokojený, protože kostku odložil a dal se do dolování té sousední. Asi opět bez očekávaného výsledku. Znovu použil mobil, cosi v něm hledal, pak si displejem posvítil do notýsku i na dlažbu, aby se pustil do dloubání třetí kostky.

To už Rosta nevydržel.

„Co tady děláš?“ přiskočil k bratrovi a nepřipravenému tak vpadl do zad.

„Já... já... vole, to seš ty, jo?“ změnil se Alešův úlek v náhlou zlost. „Tak ty mě špehuješ!“

„Říkej si tomu, jak chceš. Ale nechápu, co vyvádíš, a ani trochu se mi to nelíbí,“ pronesl Rosta mrazivě.

„Taky to nedělám proto, aby se to někomu líbilo,“ zvedl se Aleš ze země a oprášil si kolena.

„A proč to teda děláš?“

„Protože mě to baví.“

„Baví tě lézt v smradlavých průjezdech a podloubích po kolenou a dloubat dlažební kostky, jo?“ ujišťoval se Rosta. „Tohle zkoušej namluvit někomu jinému.“

Aleš mlčky pokrčil rameny.

„Brácho, vzpamatuj se a řekni mi, o co jde,“ naléhal Rosta. „Já z toho všeho mám totiž dost blbej pocit.“

„Tak jo,“ vzdychl Aleš rezignovaně. „Přesně tohle se nemělo stát, že

mě při akci někdo uvidí. Schránka je ale stejně mrtvá," mávl rukou do rohu a botou pečlivě zamáčkl tři dlažební kostky na jejich původní místo.

„Mrtvá," hlesl Rosta. „Skoro mám strach, co přijde dál.“

„Nepanikař," řekl Aleš, popadl bratra za rukáv a táhl ho pryč. „Jdeme, tady to fakt smrdí.“

Prošli pod orlojem a u radnice zabočili doleva směrem k svatému Mikuláši.

„Kam jdeme?" chtěl vědět Rosta.

„Jen tady na roh Pařížský. Ale tvař se nenápadně.“

„Copak je v tý tmě vidět, jak se tvářím?" namítl Rosta dotčeně. „To ty se pořád ohlížíš.“

„Protože jsi mi dal pořádnou lekci, jak jsi mě vystopoval. Nerad bych, aby nás překvapil někdo další.“

To už stáli před staroměstským kostelem svatého Mikuláše, který bíle svítil na pozadí temné oblohy. Náměstí za jejich zády bylo okázale prázdné.

„Teď přejdeme tamhle na roh k Oppeltovu domu," zašeptal Aleš a vykročil.

Po několika krocích zahrnul vlevo do Pařížské ulice a ukázal na zeleně natřený hydrant vyrůstající z šedočervené dlažby chodníku.

„Nebudeš zase dloubat kostky, že ne," ujišťoval se Rosta s hrůzou, aby jeho náhlé podezření nebylo správné.

„Ne. Tentokrát se budeme hrabat v hlíně. Vidíš ten stromek? Kolem něj je něco jako záhon. V jeho levém rohu při pohledu od hydrantu by měla být schránka. Hraběj.“

„Já? Proč já?" vzpouzel se Rosta. „Vždyť ani nevím, co mám hledat.“

„To já taky ne," prohodil Aleš ledabyle a popošel k lampě, aby nahlédl do notýsku. „Hm, bude to zřejmě něco většího," poznamenal po chvíli.

Rosta přistoupil k obrubníku a špičkou boty zkusmo zajel do vrstvy mulčovací kůry. Nezdálo se, že by pod ní něco bylo.

„Asi musíš hlouběji, ukaž," odstrčil ho Aleš a sklonil se k zemi.

Vtom se za nimi ozvaly kroky.

„Bacha! Mudlové!" sykl Aleš a okamžitě začal předstírat, že si zavazuje tkaničku u boty.

„Co? Jaký mudlové?" nechápal Rosta.

„Mlč!"

„Chcete svézt, pánové?" oslovil je muž a hned se hnul k zaparkovanému taxíku. „Jsem volný, jen jsem si odskočil. Kam to bude?"

„Ne, ne, děkujeme. My se jdeme ještě projít,“ zareagoval pohotově Aleš, zavěsil se do zkoprnělého Rosti a táhl ho zpátky na náměstí a kolem Mikuláše pryč.

„Hrabe ti? Jaký mudlové, proboha?“ ťukal si Rosta na čelo. „Dal ses znovu do četby Harryho Pottera, brácho? Ale to už je pár let, co jsme si vzájemně kreslili fixou na čelo jizvu ve tvaru blesku. Nemyslíš, že už jsme na to trochu starý?“

Rosta se nezadržitelně rozhýkal, jak mu to všechno po prožitém napětí najednou přišlo k smíchu.

„Říkal jsem ti, že je to hra,“ namítl Aleš. „Ale s Harrym Potterem to opravdu nemá nic společného. I když... mudlové jsou stejně jako u něj ti, co nic netuší. Takže i ty jsi pořád ještě mudla,“ plácl Aleš bráchu přátelsky po zádech.

„Pěkně děkuju,“ ošil se Rosta. „A ty jsi co, když nejsi mudla?“

„Já?“ protáhl Aleš a podíval se bratrovi do obličeje, aby si jeho výraz náležitě vychutnal. „Já jsem prosím kačer.“

4.

Rosta seděl u počítače, prsty mu lítaly po klávesnici a očima lovil v monitoru jednu informaci za druhou. Poněkud šokující zážitky, které před několika hodinami prožil kvůli vlastnímu bratrovi, mu nedovolily jít po návratu domů hned spát. Teď před ním na internetu vyvstával svět, o jehož existenci neměl až do dnešního večera tušení.

Samozřejmě dávno věděl, co je to GPS. Táta ji má v autě, a jejich parta používala navigaci dokonce i ve čtyřkolkách, když tenkrát jeli na Maričino pozvání na Slovensko po stopách čachtické paní, Jánošíka a spisovatelky Margity Figuly. Dneska už má v sobě program GPS kdejaký mobil. Ale že by na základě vyhledávání přesných souřadnic míst s ukrytými předměty vznikla nějaká hra, to Rosta opravdu netušil. Je vidět, že zásada utajení má mezi zasvěcenými skutečně nejvyšší prioritu.

Všechno to přitom vzniklo už 1. května roku 2000, kdy tehdejší americký prezident Bill Clinton oznámil, že z vojenského navigačního systému bude odstraněna umělá odchylka. Tím byl systém vlastně nabídnut veřejnosti a zaměřování lokalit přes satelity dosáhlo přesnosti několika metrů. Hravé povahy zareagovaly okamžitě. Už o dva dny později jeden americký nadšenec umístil v lese u Portlandu ve státě Oregon schránku s ukrytými předměty a skupině uživatelů GPS poslal její souřadnice s výzvou, aby schránku vyhledali. Za několik dní vznikla podobná na Novém Zélandu a schránky se rychle šířily dál. Začalo se jim říkat keše a jejich hledačům kešeři.

„Ještě nespíš?“ strčil Aleš hlavu do dveří Rostaova pokoje. „Tebe to nějak vzalo,“ uculoval se.

„Ty bláho,“ hvízdal Rosta s údivem. „Víš, kolik těch schránek je jenom tady v Praze? Skoro patnáct set! A na území Český republiky přes dvacet tisíc!“

„To jsou už starý údaje,“ mávl Aleš rukou. „Geocaching pořád roste. Na celém světě jsou víc než dva miliony aktivních schránek. A pět milionů lidí, který to potrefilo, geokešerů nebo kačerů, jak se u nás říká.“

„Jak dlouho už to děláš?“ vyzvídál Rosta.

„Moc dlouho ne. Tři měsíce. Zatím jsem ulovil jen dvacet sedm keší. Někdy to trvá. A zvlášť ve městě to je zdoluhavý, jak musí být člověk opatrnější, aby schránku neprozradil. To víš, mudlové jsou všude.“

„Takže ta dnešní, vlastně už včerejší,“ podíval se Rosta na hodiny, „byla dvacátá sedmá?“

„Jo. A jsem rád, že se nám ji povedlo společně najít,“ přiznal Aleš. „Chvilka jsem měl totiž obavy, že mě budeš chtít zavřít do Bohnic. Zvlášť když jsem ti řekl, že jsem kačer.“

„Přesně. A pak mě málem dorazilo tvoje další dloubání chodníku,“ přisadil si Rosta. „Když jsi nakonec z té škvíry dole u zdi doopravdy vytáhl krabičku s papírkem, malou tužkou a odznakem zámku Hluboká, nechtěl jsem tomu ani věřit.“

„Tak vítej do spolku, kačere,“ nastavil Aleš dlaň, aby si s bratrem plácli. „A nezapomeň – před mudlama ani muk!“

„Jak ses k tomu vlastně dostal?“ chtěl vědět Rosta.

„Ale... přes jednu holku.“

„Tak holku... znám ji?“

„Ne. Žije ve Varšavě.“

„Polka? Kde jsi k ní přišel?“

„No kde,“ rozhodil Aleš rukama a usmál se. „Tady v Praze. Přijela sem lovit kešky.“

Milá Agnieszko,

tak si představ, že mě při lovu vystopoval můj vlastní brácha. A úplně zbytečně. Schránka, kterou jsem hledal, se ukázala jako mrtvá. Asi mudlové zase zařadovali. Člověk hledá jako blázen a nakonec nic. Ale už jsem to nahlásil správci, tak buď schránku brzy aktivuje, nebo naopak vymaže ze systému. Od minule, co jsem ti psal, mi přibyly jen tři keše, to není nic moc, vid? Nemám čas, škola mě poslední dobou doslova dusí. Co ty? Jak jsi pokročila? Kolik máš nových záseků na pažbě? A nechystáš se zase do Prahy? Pokud ano, určitě dej vědět. Moc rád bych se s tebou znovu viděl!

Aleš

Ve vedlejším pokoji tlumeně zahrála znělka vypínaného počítače. Rosta už asi ukojil největší zvědavost a chystá se spát. Aleš mrkl na hodiny. Půl třetí. Chtělo se mu zívnout, ale rozhodl se, že do postele ještě nepůjde. Vyčkávavě se zadíval na monitor, jestli se v pravém dolním rohu neobjeví ikonka došlé pošty. Políčko však zůstávalo prázdné. Byl by div, kdyby ne. Agnieszka určitě spí. A proč by mu taky hned odpovídala? Přistihl se, že v duchu vymýšlí nejrůznější důvody, proč by mu holka jako Agnieszka měla v půl třetí v noci odpovědět na celkem nic neříkající e-mail. Možná by měl být odvážnější a prostě ji do Prahy pozvat. Na rovinu jí říct, že od chvíle, kdy se spolu před třemi měsíci na Hlavním nádraží rozloučili, ji má před očima. Že ji nemůže dostat z hlavy. A vlastně ani nechce. Sáhl po skicáku a zamýšleně jím zalistoval.

Agnieszka skloněná nad mapou. Agnieszka vyťukávající do mobilu souřadnice GPS. Agnieszka v upnutých džínách a bundě se spoustou kapes. Agnieszka s brčkem, jak srká rybízový džus. Agnieszka a její rty. A její oči... A její prsa... A její klín... Co načrt, to Agnieszka.

„Měl bych se sebou něco dělat,“ napomenul se šeptem. „Chovám se jako zamilované puberták.“

Místo toho otevřel skříňku, vytáhl kufřík se sadou xylografických rydel, která ho sice stála majlant, ale ani jednou zatím nezalitoval, a několik destiček tvrdého dřeva. Okamžik váhal mezi bukem a zimostrázem, nakonec sáhl po zimostrázu a víc po paměti než podle kresby ve skicáku začal rýt do matrice Agnieszčinu tvář.

Slečna Felice Bauerová. Když jsem třináctého srpna přišel k Brodovi, seděla u stolu, a přesto mi připadala jako služka. Nebyl jsem taky ani zvědav, kdo to je, hned jsem ji bral, jak byla. Kostnatý prázdný obličej, který svou prázdnotu neskrývá. Odhalený krk. Přehnutá blůza. Vypadala oblečená docela po domácku, ačkoliv to tak vůbec nebylo, jak se později ukázalo. (Trochu jí ubírám, když si ji tak podávám. V jakém stavu jsem teď ovšem sám, odcizen vůbec všemu, co je dobré, a navíc ještě tomu nevěřím...) Nos dosti znetvořený. Světlé, poněkud nepoddajné vlasy bez půvabu, silná brada. Když jsem si sedal, podíval jsem se na ni poprvé pozorněji, když jsem seděl, byl můj úsudek už nezvratný.

(Deník)

Aleš soustředěně vyrýval rysy dívčí tváře do dřeva před sebou a přitom přemýšlel o Kafkovi. O Franzi Kafkovi, svém oblíbeném i za-

tracovaném spisovateli. Oblíbeném, že se ocital tak blízko některým jeho popisovaným pocitům, zatracovaným proto, jak často mu vůbec nerozuměl. A i to mu na něm vlastně bylo blízké. Copak člověk může chápat lidi kolem sebe, když sám v sobě se nevyzná?

Na gymnáziu představoval Franz Kafka pro Aleše jen shluk jmen a názvů vydaných děl. Neviděl důvod, proč by si měl některý z Kafkových románů přečíst, když ani jeden z nich autor vlastně nedopsal. S naprostou neznalostí jeho života i díla dokázal Aleš úspěšně odmaturovat. Ale v letošním ročníku na právech, kam po přerušení na otcův nátlak znovu nastoupil, se objevila skupinka snobů, která se tvářila, že Kafkovo dílo hltá dnem i nocí. Jakási sebestředná můra věčně se stylizující do emo přirovnala jednoho dne Aleše ke Kafkovi. Vnějšíkově, pochopitelně. Tak ano, je, stejně jako byl Kafka, vysoké hubené bidlo. Tmavé vlasy i oči, plachý výraz a dost úporná snaha na sebe neupozorňovat. Jeden spolužák se tehdy Aleše zcela vážně zeptal, jestli je Žid. Poslal ho do háje.

Za měsíc to přetřásání Kafky lidi v jeho studijním kruhu přešlo, ale přezdívkou už Alešovi zůstala. A stala se zvláštní věc. Aleš najednou cítil silnou potřebu přijít na to, v čem ta emoholka měla pravdu. Že se v něčem intuitivně strefila do černého, bylo nabíledni.

Aleš zašel do knihovny, do sídla Společnosti Franze Kafky v Široké ulici, do Kafkova muzea v Hergetově cihelně na malostranském břehu Vltavy, půjčil si jeho deníky a korespondenci. Aniž by tomu mohl nebo aspoň chtěl zabránit, Kafka se pozvolna stal součástí jeho života.

Teď tu sedí nad kusem dřeva, do kterého ryje obraz dívky, co mu učarovala, a přemýšlí, jak Franzovi mohla učarovat Felice.

Jak se do ní vůbec mohl zamilovat, když jeho první dojem byl tak odpudivý? Prý kostnatý prázdný obličej. Znetvořený nos. Vlasy bez půvabu. Tak si do deníku zapsal pocit z prvního setkání. A pak si ji chtěl vzít. Dokonce dvakrát. A dvakrát to zase vzal zpět. Co to v něm bylo za prokletí? A co je za prokletí v něm, v Alešovi?

Budík! Čelo otlačené o hranu stolu. Oči červené nevyspáním. Špony vyrytého dřeva na podlaze. Máma bude zase nadávat. Aspoň Agnieszka na jeho rytině že se usmívá.

„Volá Simča, prej nebereš mobil.“

„Co zase? Rostlo, řekni jí, ať si Manuel vyzvedne novou žádost o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Já teď pádím na přednášku. Neviděli jste moji nabíječku k nofasu? Ten salám mi do housky nedávej, mami. Sakra, vždyť víš, že maso nejím. Tak promiň, já se na tebe přece

neutruhuju, jenom to prostě nesnáším. Jo, sýr jo, dík. Ne, nemůžu jít dneska pomoci tátovi do firmy. Přednášky mám až do večera. Tak já letím, čau.“

„Fany, už jsi odevzdala seznam literatury k maturitě?“ oslovila Simča kamarádku. „Potřebovala bych s tím píchnout. Já mám teď v hlavě spíš paragrafy imigračních zákonů než knížky, ale to by mi u maturitní komise asi neprošlo.“

„Máš štěstí, ty obhájkyň přistěhovalců,“ dloubla si do Simči Fany. „Měli jsme jít s Katem do kina, ale musí dodělat rys nějakýho padačího mostu, takže jsem večer volná jako pták.“

„Navrhuju sovu,“ ozvala se jim za zády Nikol a vysypala na lavici obsah tašky, jestli v jejích útrobách přece jen neobjeví aspoň jednu žvýkačku.

„Jakou sovu?“ nechápala Simona.

„Bylo by dobrý, kdyby se Fany večer proměnila v sovu. Chápeš, v symbol moudrosti. Já ten seznam četby totiž taky nemám. Krucinál, nemá tady někdo zbytečnou žvejku?“ zavyla zoufale.

„Co tam teda dáme, dámy?“ zahájila Simča společnou předmaturitní poradou a s blokem na klíně a připravenou propiskou se vyčkávavě zadívala na Fany.

„Já myslím, že pár čísel máme naprosto jasných,“ ujala se překvapivě slova Nikol, která už byla zase vyzbrojená žvýkačkou, takže rázem disponovala mnohem lepší kondicí než odpoledne.

„Ty myslíš... jak to myslíš?“ zablekotala Simona. „Hele, dej mi taky radši žvejku, když tvrdíš, že pomáhá se soustředit.“

„To si piš,“ ucedila Nikol a vyfoukla bublinu.

„Tipla bych si, že během zkoušky vám to žvýkání asi nepovolí,“ poznamenala Fany s náznakem lítosti v hlase.

„A to jako proč?“ vyjela Nikol. „To by bylo omezování osobní svobody. Nebo ne?“ ohlédla se na Simonu. „Ty jsi teďka přes paragrafy, tak to zjisti.“

„Nejdřív mi nadiktujte ty knížky,“ vzpouzela se Simona. „Zítra musíme seznam odevzdat, nebo se pletu?“

„Nepleteš. Takže,“ nadechla se Nikol a začala diktovat: „Karel Hynek Mácha, Máj. Karel Hynek Mácha, Máj. Karel Hynek Mácha, Cikáni. Karel...“

„Zadrž! To myslíš, že nás nechaj maturovat jenom z Máchy? Ne že by mi to vadilo,“ smála se Fany.

„Jenom z Máchy ne. Ale musíme svoje prázdninový studijní cesty zúročit, jak se dá. Proto si pište: Karel Hynek Mácha, Křivoklad. Karel Hynek Mácha... no, to už by stačilo. Božena Němcová, Babička. Božena Němcová, Divá Bára...“

„Božku přeskoč, tu mám,“ kasala se Simona. „Přejdi k Margitě Figuli.“

„Ta v seznamu autorů navržených ministerstvem není,“ upozornila Fany. „Ale Karolina Světlá nám snad projde, teda doufám. A Cervantes se svým Donem Quijotem taky.“

„A co náš milovaný gejík Vajldík?“ culila se Nikol.

„Ten každopádně,“ kývla Fany. „Oscar Wilde, Obraz Doriana Graye. A Šťastný princ.“

„Holky, já budu hlavně šťastná jako princezna, až bude maturita konečně za mnou,“ přiznala Simča upřímně. „Protože jestli tu čtyřhlavou saň nezdolám, tak si mě Manuel nevezme.“

„Ty jsi děsná, Simi,“ vyprskla Nikol.

„Jak, děsná? On to myslí vážně. Ale pokud by ho náhodou deportovali, tak k matuře vůbec nepůjdu. To myslím taky vážně.“

„Tak jo,“ chechtala se Fany a pak mrkla na Nikol: „Dej jí radši ještě jednu žvýkačku, ať jí to začne myslet. Asi teď potřebuje dvojitý dávky!“

5.

„Santa María Dolores!“ lamentoval Manuel, když se v půlce týdne sešel s celou partou v hospodě U Kata. „Oni mě z toho úřadu zase vyhodili. Že prej já mám špatnej formuláž. Co já? Oni mají špatný formuláže, pžece! No ne? To už mě vrátili potžetí. Z toho já budu brzy korunovanej blázen!“

„Říká se korunovanej vůl, ale tak zle bych to zase v tvým případě neviděl,“ chlácholil ho Rosta.

„Já jo. Já bych to dneska viděl úplně nejzlejš.“

„Klídek, Manu,“ vzal si slovo Kat. „Teď je důležitý neztrácet nervy.“

„Jak já můžu neztrácet nervy, když už je mám dávno všechny v tom... v... jak vy to žikáte... en un cubo!“

„V kýblu,“ napověděla mu Nikol.

„Jo, tam.“

„Ale mohlo by to být i horší,“ culil se Rosta. „A v kýblu je aspoň nepoztrácíš, máš je tam všechny pěkně pohromadě.“

„Jo, všechny v jednom kyblíku,“ pochechtával se Kat.

„Haha, vy jste zase vtipný jako orangutani, jenže já tomu moc nerozumím, takže smůla.“

„Tak se nerozčiluj, Manu,“ vzal ho Kat kolem ramen. „My jen máme radost, že se nám podařilo sehnat peníze na tvoje školný. Na, tady je máš a hned zítra s nima upaluj na studijní, ať nepropásneš lhůtu odkladu.“

„Počkej... peníze... jak jste to... vždyť to je hrozně hodně...“ blekotal Manuel.

„Zase tak hrozně hodně to nebylo,“ mávla Nikol rukou. „Všichni jsme se složili a vyšlo to.“

„Vy jste... vy jste... vy jste takoví orangutani,“ hlesl Manuel a rozbrečel se.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.